

Verbinden of verbreken

Wendy Brokers bij Boekerij:

Baguette met jam voor twee
Leven met een leugen
Omkijken naar morgen
Geluk bij een ongeluk
Liefde op het menu (e-only)
Vertrouwen of verliezen
Verbinden of verbreken

De *Eindeloos*-serie:

Niet zonder jou
Niet zonder ons
Niet zonder mij
Niet zonder liefde

De *Onvoorwaardelijk*-serie:

Alles voor jou
Alles voor ons
Alles voor mij
Alles voor liefde

Wendy Brokers

Verbinden of verbreken

Soms vind je liefde op een onverwachte plek

ISBN 978-90-492-0873-8

ISBN 978-94-023-2759-5 (e-book)

ISBN 978-90-5286-944-5 (audio)

NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign

Omslagbeeld: © Adobe Stock en Johannes Wiebel

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2025 Wendy Brokers en Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*The door is open wide, is anybody there?
I know this must be the room in your heart
I really don't know why but it's so easy to breathe
I know this must be the room in your heart*

‘Room in Your Heart’ – Living in a Box

*Voor kleurrijke vlinders, saaie motten en iedereen daartussenin.
En voor iedere deksel die zich afvraagt waar de
bijbehorende pot is gebleven.*

‘Nou, vriendje, daar zitten we dan weer met z’n tweeën.’

Vlek, Marly’s dalmatiër van ruim drie jaar oud, legde zijn kop op haar knie. Het bood troost. Een beetje. Want bij het opmaken van de balans van haar leven sloeg de wijzer toch behoorlijk uit. Een flink eind voorbij treurig. Of meelijwekkend. Eerder ver in het rood van diepriet.

‘Geen baasjes meer voorlopig, alleen het vrouwtje. Ik beloof het. Ik weet dat ik dat elf maanden geleden ook zei voor Yannis verscheen, maar nu meen ik het. Jij bent de enige man in huis, goed?’

Vlek kwispelde en liet zijn tong uit zijn bek hangen, waardoor het leek alsof hij lachte. Hij had weinig spikkels op zijn witte kop, met uitzondering van zijn oren, maar hij had rond zijn rechteroog een grotere zwarte vlek dan links, wat hem een aandoenlijk uiterlijk gaf omdat zijn ogen er ongelijk door leken. Hij had een hoge aaibaarheidsfactor die zowel leuk als vermoeiend was. Dat laatste vooral als ze haast had tijdens het uitlaten. En haast was nou net waar Vlek nooit last van had. Hij wentelde zich graag in de aandacht. Zijn hondenras stond erom bekend dat het zowel rustig als aanhankelijk was, maar tevens wat gereserveerd naar vreemden. Vlek was voor dat laatste totaal ongevoelig. Als hij dacht je te mogen en je haalde hem aan, dan klom hij zo met zijn

ruim vijftientig kilo op je schoot. Of hij sprong op en legde zijn poten over je schouders terwijl hij enthousiast je gezicht probeerde te likken.

Nu was er van dat laatste geen sprake. Zijn lach verdween en na een laatste lik haalde hij ook zijn kop van haar heen. Hij voelde haar stemming aan. Haarfijn. Met een zucht strekte de hond zich uit op de kale vloer voor de lichtelijk uitgezakte bank die Marly via Marktplaats had gevonden. Fijn dat de oude eigenaar het meubel voor twee tientjes extra bij haar had willen brengen, hoewel ze zich afvroeg hoe het met zijn rug en die van een vriend van hem was na zes trappen in dit appartementencomplex omdat de bank op hooguit drie centimeter na niet in de lift had gepast.

Vleks staart sloeg ritmisch op haar blote voeten. Het kriebelde en tegelijk voelde Marly liefde opwellen. Sinds ze hem voor haar vierentwintigste verjaardag van haar moeder had gekregen, was haar hond een constante waarde in haar leven. Mannen kwamen en gingen. Vlek bleef. Met zijn niet-aflatende liefde en adoratie voor haar, of ze nu vrolijk was of een beetje down zoals nu; hij was haar houvast en steun. Onvoorwaardelijke liefde, zoals alleen een hond die kon geven.

Hoewel ze na de hectiek die een verhuizing met zich meebracht het liefst wilde omvallen en slapen, werkte ze zich uit de comfortabele maar diep zittende bank omhoog en liep naar de halfopen keuken. Daar stond een grote doos op het aanrecht met het opschrift: KEUKENSPULLEN. Ze zette de twee kookpannen en de koekenpan in een van de keukenkastjes en viste het incomplete bestek dat ze met een lintje aan elkaar had gebonden eruit. Het zag er nogal meelijwekkend uit in de keukenla en ze beloofde zichzelf dat ze van haar volgende salaris een rondje Xenos mocht doen om in ieder geval meer dan anderhalve eter te kunnen uitnodigen. Of misschien de plaatselijke kringloop. Nu werd het met twee vorken, drie lepels en vier messen toch delen. Om maar te

zwijgen over het feit dat ze een van die messen bij gebrek aan een theelepeltje gebruikte om in haar koffie te roeren.

Haar roze Kitchenaid haalde ze een stuk voorzichtiger uit de doos en vervolgens zette ze de keukenmachine op een hoek van het aanrecht waar er niets mee kon gebeuren. Het was een wonder geweest dat ze deze vorig jaar op de kop had weten te tikken op een rommelmarkt. Het had waarschijnlijk ook gescheeld dat de vrouw van wie het apparaat was geweest haar kinderen de verkoop had laten doen. Die hadden de nul achter de vijftien niet gezien en dus had Marly met het apparaat onder de arm zo snel mogelijk de rommelmarkt verlaten voor de verkopers erachter kwamen dat ze hun nog honderdvijfendertig euro schuldig was. Om haar geweten te sussen had ze zichzelf voorgehouden dat de bewoners van het riantе vrijstaande huis met een nieuwe Jaguar en een misschien nog wel nieuwere Mercedes suv op de oprit het geld niet nodig hadden, maar het schuldgevoel knaagde elke keer als ze haar roze *pride and joy* op het aanrecht zag glimmen.

Uit een andere doos haalde ze haar waterkoker tevoorschijn en ze zette de voet ervan naast de kookplaat. Nadat ze de waterkoker had gevuld en de stekker in het stopcontact had gedaan, drukte ze op de knop boven op het apparaat. Er klonk een knal, tegelijk was er een blauwe vonk te zien en terwijl Marly met een gil automatisch achteruitsprong was het in één klap aardedonker in de keuken. Haar hand sloeg wat paniekerig op de muur naar de lichtschakelaar en vond die na een paar seconden, maar het licht ging niet aan.

Met haar handen uitgestrekt voor zich stapte ze aarzelend de al net zo donkere woonkamer in. Aan het getik van hondennagels op de vloer hoorde ze hoe Vlek naar haar toe liep. Ze stootte met haar heup tegen de punt van de eettafel en slaakte een verwensing. Bij het voelen van Vleks natte neus tegen haar knie duwde ze zijn kop opzij om niet over hem heen te struikelen en

liep vervolgens vol tegen de muur aan. Nu vloekend schuifelde ze voetje voor voetje, en met één hand tegen haar zere voorhoofd en met haar andere hand voor zich uit gestrekt, in de richting waar de bank moest staan. Want als ze zich niet vergiste lag daar haar telefoon. Inmiddels waren haar ogen aan het donker gewend en zag ze de omtrek van de bank eerder dan ze die voelde. Haar handen gingen zoekend over de zitting tot ze haar telefoon vond. Binnen twee seconden had ze de zaklamp-functie aangeklikt.

In de hal, tegenover de voordeur, zat de meterkast. Ze liet het licht over de schakelaars schijnen en drukte ze op goed geluk omhoog. Tot haar opluchting sprong in de woonkamer het licht weer aan. Ze liep terug naar de keuken, maar die was nog helemaal donker. Ook het lichtknopje werkte niet, net zomin als het lampje van de afzuiger.

Even later staarde ze weer in de meterkast, maar ze had geen idee waarnaar ze stond te kijken. Ze zette nog wat schakelaars om, maar het enige wat er gebeurde was dat de lichten in de woonkamer en inmiddels in de hal aan- en uitgingen.

Ze liet een doos op de drempel van haar voordeur achter om te voorkomen dat die onverhoopt zou dichtvallen – wat typisch iets voor haar zou zijn, zich buitensluiten op de eerste avond in haar nieuwe huis – en liep naar de woning naast die van haar. Er stond geen naam op de deur, alleen nummer 36. Ze had vanmiddag in de gezamenlijke hal van het appartementencomplex wel vluchtig haar ogen langs de namen van de verschillende bewoners laten gaan bij de desbetreffende deurbellen, maar alleen een voorletter en achternaam bleven niet echt hangen in haar geheugen. Hopelijk maakte ze niemand wakker als ze bij haar nieuwe burens aanklopte, want het liep al tegen tien op een doordeweekse avond. Misschien hadden ze wel kinderen en werden die ook wakker.

Het duurde niet lang voor de deur werd geopend en er een man

van een jaar of dertig in de opening verscheen. Hij was langer dan zij was, had donkerblond haar dat plat opzij was gekamd, droeg een slechtzittende spijkerbroek – irritant, als je kennersoog ook dienstdeed bûiten sluitingstijd van de kledingwinkel waar je werkte – en een best leuk T-shirt dat veel te keurig strak in zijn broekrand zat gestopt. Vanachter een bril met een rond zwart montuur keken twee bruine ogen haar onderzoekend aan.

‘Hoi, ik ben Marly Boerhave, je nieuwe buurvrouw.’ Ze stak haar hand uit. De buurman keek er even naar, maar in plaats van haar hand aan te pakken duwde hij zijn bril hoger op zijn neus.

‘Floris van Kampen.’ Hij gaf een knikje en zijn ogen schoten achter de glazen opzij en naar beneden bij het horen van een geluid.

Marly greep Vlek nog net op tijd aan zijn halsband vast voor hij bij deze Floris naar binnen kon gaan. ‘Dit is mijn hond, Vlek.’ Het ontging haar niet dat haar nieuwe buurman zijn deur iets meer dichtdeed. Geen hondenliefhebber zo te zien, want hij keurde haar dalmatiër geen blik meer waardig. Ze schraapte haar keel. ‘Hij is een dalmaat en die zijn meestal nogal enthousiast. Hoe dan ook, sorry dat ik je stoort, maar heb jij verstand van stoppenkasten?’

‘Stoppenkasten?’ Zijn ogen werden rond van verbazing en hij haalde vervolgens traag zijn schouders op. ‘Een beetje.’

‘Zou je dan misschien een beetje willen kijken of jij kunt helpen het licht in mijn keuken weer aan te krijgen? En ook de elektriciteit zodat ik thee kan zetten?’ Ze schonk hem haar allerliefste lach. Tot haar verbazing week Floris er wat van achteruit en knipperde een paar keer snel achter elkaar. ‘Alsjeblieft?’ voegde ze eraan toe.

Jemig, ik vraag je niet een auto voor me te stelen.

Met wat geschraap van zijn keel duwde hij opnieuw zijn bril omhoog. ‘Natuurlijk,’ zei hij schor en met een hogere stem dan daarnet. Hij schraapte hem nogmaals. ‘Zeker.’ Zijn handpalmen

streken een paar keer langs zijn spijkerbroek voor hij iets aan de binnenkant van de deur deed waardoor het slot open bleef staan. Ze wist dat er een naam voor dat deel van het slot was – omdat ze ooit een vriendje had gehad dat in de bouw werkte – maar hij was net als veel andere termen die in die branche werden gebruikt niet blijven hangen.

Ze ging Floris voor naar haar woning en sloot Vlek op in haar slaapkamer omdat ze merkte dat de nieuwe buurman nerveus werd van de hond. Hij bleef daarna nog steeds schichtig om zich heen kijken, terwijl Vlek aan de andere kant van de deur begon te piepen.

‘Heb jij verstand van elektra?’ vroeg ze en ze scheen hem, hoewel het licht in de hal al brandde, bij met de zaklampfunctie van haar telefoon.

‘Jawel,’ mompelde hij en hij prutste wat aan de schakelaars. Zijn ademhaling klonk snel en oppervlakkig. Hop, daar ging die vinger weer over zijn neusbrug naar zijn bril. Ze had niet het idee dat het ding nu zo hard zakte, maar een rondje opticien leek haar niet overbodig als je in dit tempo het montuur omhoog moest duwen. Het viel haar ineens op dat hij zo ver als mogelijk was tegen de geopende deur van de meterkast leunde. Was dat om haar te ontwijken? Ze snoof zo onopvallend als ze kon. Eerst met haar neus in de richting van haar decolleté en vervolgens richting haar schouder om erachter te komen of haar deo was uitgewerkt na een lange dag verhuizen. En oké, ze zei geen nee tegen een douche, maar het was ook weer niet zo dat ze stonk.

‘Ik ga even... eh...’ Floris maakte een gebaar naar haar woonkamer. ‘In de keuken...?’

‘O, ja, natuurlijk.’ Ze zwaaide met haar telefoon in dezelfde richting. Daarmee verblindde ze hem bijna én het scheelde maar een haar of ze sloeg die toch al veelgeplaagde bril van zijn neus. ‘Sorry.’ Ze volgde hem door de woonkamer naar de keuken. ‘Let maar niet op de rommel, ik moet nog uitpa...’ Ze zweeg omdat het er

niet naar uitzag dat hij naar haar luisterde. Hij probeerde op een paar plekken in de keuken of er ergens stroom op stond, zelfs op plekken waaraan zij niet had gedacht. Bij alleen het licht van haar telefoon-zaklamp haalde hij de stekker van de waterkoker uit het stopcontact en bekeek die.

‘Schroevendraaier?’

‘Nee, die heb ik niet.’ Een beetje verbaasd keek ze toe hoe hij zonder verder iets te zeggen de keuken weer uit liep. Voor zij de woonkamer door was hoorde ze hem al zijn eigen woning in gaan. Ondertussen piepte Vlek niet alleen, hij krabbelde nu ook aan de slaapkamerdeur. Ze wist ergens in een doos een bot op te duikelen tussen zijn speelgoed en hondenkoekjes en gaf hem dat. Daar was hij hopelijk een minuut of tien mee zoet en met een beetje geluk had de buurman tegen die tijd de elektra gefikst.

Floris kwam terug met een zaklamp en twee of drie schroevendraaiers. Al net zo mededeelzaam als hij al die tijd al was, checkte hij eerst iets in de meterkast en verdween vervolgens weer naar de donkere keuken. Voor Marly zat er weinig meer op dan hem te volgen.

‘Ik ben echt heel blij dat je me wil helpen,’ begon ze.

Hij stond met zijn rug naar haar toe over het aanrecht gebogen aan het stopcontact te prutsen en er klonk een ongemakkelijk ‘hmpf’ uit zijn mond.

‘Nee, echt,’ zei ze. ‘Niet iedereen zou een volslagen vreemde helpen, nieuwe buurvrouw of niet.’

Lieve help, ze stond te ratelen. *Somebody stop me.* ‘Ik klets te veel, niet?’

Floris liet een volgende ‘hmpf’ horen, wat het dan ook mocht betekenen.

Ze rolde met haar ogen: hij zag het toch niet. Het was aardig dat hij wilde helpen, dat meende ze echt, maar hij was niet de meest toeschietelijke hulp. En hij kon toch wel gewoon antwoord geven als ze iets vroeg of was hij zo chagrijnig omdat ze hem had ge-

stoord? Hoe dan ook, zijn gedrag irriteerde haar en dat was misschien niet helemaal eerlijk als een vreemde je uit de brand hielp. ‘Zal ik je bijschijnen?’ Haar arm raakte die van hem aan en hij maakte bijna een lichtsprong. Tegelijk vielen er een paar schroefjes uit zijn mond op de grond.

Vandaar dat ge-hmpf.

‘Nee! Eh...’ Hij knipperde wild en pas na een seconde of wat had ze in de gaten dat ze recht in zijn gezicht scheen. Zijn afwevende arm hielp bij dat besef.

Ze doken gelijktijdig naar de vloer om de schroefjes op te rapen, wat resulteerde in hun hoofden die tegen elkaar sloegen. ‘Au!’

Er klonk een gelaten zucht uit Floris’ mond en hij kwam over-eind, wrijvend over zijn voorhoofd. ‘Ik denk dat het beter is als je...’ Hij ontweek haar ogen, maar het ontging haar niet dat zijn bovenlichaam naar achteren ging. ‘Ik bedoel... dat je... ik wil je niet...’

Plotseling had ze door wat er aan de hand was. Floris was verlegen en onzeker en zij wakkerde dat nog eens aan. Net als met de overbekende rode lap en de stier, alleen was zij het in dit geval in haar gestippelde rode wikkellijurk en wilde hij juist zo ver mogelijk bij haar vandaan komen. Zij maakte hem nerveus, wat de reden dan ook was. ‘Oké, ik wacht binnen, goed? Als je iets nodig hebt, dan moet je het zeggen.’

Hij knikte en richtte de zaklamp weer op het stopcontact. Marly schuifelde achteruit naar de woonkamer, bang om iets te doen waar Floris van schrok, en schakelde de zaklampfunctie van haar telefoon uit. Ze liet Vlek uit de slaapkamer en gebood hem in zijn mand te blijven. Het laatste wat ze wilde was een man die haar te hulp was geschoten op zijn zenuwen werken. Omdat ze wist dat haar hond aan de wandel ging als zij in de kamer liep te rommelen nu er een vreemde in huis was, nam ze noodgedwongen plaats op de bank. Vlek keek haar met zijn kop op de rand van zijn mand

vragend aan. Ze stak haar hand naar hem uit, kroelde over zijn kop en liet hem haar hand likken.

Het duurde een paar minuten voor Floris de woonkamer in kwam. 'De waterkoker heeft kortsluiting veroorzaakt.'

'En nu?' drong ze aan omdat hij na die woorden een stilte liet vallen en het er niet op leek dat hij verder zou vertellen.

Hij schraapte zijn keel en staaarde langs haar heen naar een punt van de bank naast haar hoofd. 'Je zult morgen contact moeten opnemen met de eh... woningbouwvereniging om het probleem te eh... verhelpen. Er moet een elektricien komen.'

'En tot die tijd heb ik geen stroom?' vroeg ze verbijsterd.

Hij schudde zijn hoofd. 'Niet in de keuken.'

'Nou, lekker dan,' liet ze zich ontvallen. Het was maar goed dat ze nog geen tijd had gehad om boodschappen te doen en de koelkast nagenoeg leeg was.

Floris stak wat onbeholpen de schroevendraaiers en de zaklamp omhoog. 'Dan eh... ga ik maar.' Met een ongemakkelijk knikje kwam hij haast schokkerig in beweging. 'Tot ziens.'

Met twee keer knippen was hij al in de hal en nog geen tel later sloeg de voordeur achter hem in het slot, met een snelheid die ze niet achter hem had gezocht. Ze had niet eens de kans gekregen hem te bedanken. Beduusd staaarde ze voor zich uit naar de nog niet aangesloten televisie. Daarin moest ze zich morgen ook verdiepen, net als het modem. Tot die tijd deed ze het maar met 5G. Er was tenslotte net een nieuwe maand voor haar telefoonabonnement ingegaan.

Terwijl ze in de donkere keuken bij het licht van opnieuw haar telefoon tussen haar schamele servies naar een glas zocht om dan maar wat water te drinken voor ze naar bed ging, hoorde ze een klopje op de voordeur. Met Vlek als een niet-lijkende schaduw in haar kielzog opende ze die.

Ze zag niemand. Er stond wel een beker dampend water op de grond en een handvol Pickwick-theezakjes ernaast in smaken die

ze allemaal lekker vond, zag ze toen haar blik naar de grond ging. Met het begin van een glimlach hurkte ze erbij neer. Het warme gevoel dat door haar heen stroomde door het onverwachte gebaar koesterde ze na de beladen afgelopen weken.

Díép.

2

Ongemakkelijk was de enige juiste benaming voor Floris. Dat had hij niet alleen uitgestraald toen Marly hem de beker de volgende avond keurig schoongewassen teruggaf, maar ook de sporadische keren in de weken daarna dat ze elkaar tegenkwamen bij het verlaten van hun woningen, op de trap of beneden in de gezamenlijke hal waar ook de brievenbussen van de bewoners waren. Dan gaf hij een knikje of stamelde een groet. Hij deed geen poging een gesprek aan te knopen. Integendeel zelfs: hij leek er zijn uiterste best voor te doen om de contactmomenten tussen hen zo kort en oppervlakkig mogelijk te houden.

‘Ik zou die mysterieuze buurman van jou weleens willen zien.’ Eline, Marly’s beste vriendin vanaf de basisschool, draaide haar glas witte wijn rond.

Ze zaten samen op een terrasje in de avondzon van een van de laatste dagen van juli, nadat ze uit eten en naar de film waren geweest. Elines cadeautje omdat Marly een nieuwe woning had. Of omdat haar relatie met Yannis godzijdank ten einde was. Eline had hem vanaf dag één gehaat. Niet gewoon een hekel aan hem gehad, maar hem echt gehaat. Vanwege zijn vrouwonvriendelijke en sarcastische opmerkingen die Marly het grootste deel van haar relatie met hem had vergeelijkt omdat hij het vast niet zo meende en hij een beroerde jeugd had gehad. Maar goed, haar jeugd was

niet minder ellendig geweest en toch maakte zij er géén gewoonte van om anderen tot op het bot te kwetsen. Ze had beter moeten weten en niet na twee maanden halsoverkop haar huur moeten opzeggen om bij Yannis in te trekken. Maar een paar goedgekozen woorden – in dit geval veelal Griekse – en lekkere seks hadden haar voor de zoveelste keer in haar leven weer eens blind gemaakt. Uiteindelijk had ze ingezien wat haar moeder, vrienden, collega's en zelfs Ghita, Yannis' halfzus, al maanden riepen: dat Yannis een egocentrische zak was die niet alleen het liefst op háár zak teerde, maar het ook niet zo nauw nam met de trouw die je mocht verwachten van iemand met wie je een relatie had. En bovendien werd zijn commentaar op alles wie ze was, hoe ze eruitzag en wat ze deed hoe langer hoe kwetsender. Marly had haar maatje 42 altijd met zelfvertrouwen gedragen, maar in dat zelfvertrouwen zat nu een behoorlijke deuk door haar ex' denigrende opmerkingen. Niet alleen over haar kleding, haren en make-up, maar zeker over haar figuur. Geen enkele vrouw vond het leuk om bij elke hap die ze nam te horen of dat nu wel zo verstandig was omdat ze al een kont à la Kim Kardashian had – nou ja, de meeste vrouwen ambieerden in ieder geval niet zo'n welgevormde reet. Yannis had gezegd dat *love handles* geen hele autobumpers hoorden te zijn of dat hij geen zin had om met een mijnwerkerslampje op zijn hoofd tussen haar dijen te graven. Het enige wat hij nog aantrekkelijk had gevonden, was als ze na een avond lesgeven in salsadansen datzelfde dansen voor zijn neus deed in een leuk lingersetje en op hakken. En dus waren dat de laatste drie maanden dat ze bij elkaar waren nog de enige keren geweest dat er sprake was geweest van seks. Hoewel hij in toenemende mate had gemopperd dat hij er niets van begreep dat ze niet wat slanker was door dat dansen.

Toegegeven: salsadansen was een sport. Een knap veeleisende, waarmee je in een uurtje net zo veel calorieën verbrandde als met drie kwartier hardlopen. Het borrelen na het lesgeven – met Pe-

ter, een van haar beste vrienden én haar vaste danspartner – deed die calorieverbranding meestal teniet. De laatste paar weken was ze steeds langer blijven plakken bij hem en Liewe, zijn vriend. Waarom het haar niet eerder echt de ogen had geopend dat ze weinig haast had gehad om naar huis te gaan, was haar een raadsel. Het was tijdens een van die avonden geweest dat ze op de terugweg Yannis in innige verstrengeling had gezien met een blonde. Of het moest zijn dat de vrouw in kwestie in verticale toestand mond-op-mondbeademing nodig had, maar zo goedgelovig was Marly nu ook weer niet. Ze had de impuls moeten onderdrukken om hem er daar op straat mee te confronteren. Blèren als een tokkie en die bitch aan haar geblondeerde haren over de stoeptegels trekken waren geen acties waartoe zij zich had willen verlagen, hoe aantrekkelijk een deel van dat plan haar ook had geleken. En dus had ze gewacht tot haar waardeloze vriend thuis kwam en had hem toen als een viswijf uitgescholden, in de beslotenheid van hun eigen woning. Zijn woning, helaas. Het had niet lang geduurd voor het duidelijk was dat dit niet zijn eerste slipperje was geweest. Binnen een half uur had ze, nu met Vlek, weer bij Peter en Liewe voor de deur gestaan om de nacht bij hen op de bank door te brengen. De daaropvolgende vier weken mocht ze afwisselend bij Eline en haar vriend Koen, bij een collega én bij haar moeder logeren, tot ze godzijdank de al leegstaande huurwoning in het appartementencomplex in Soesterberg had kunnen bemachtigen dankzij een zus van Peter.

‘Wat zou je aan mijn buurman willen zien?’ Marly’s wenkbrauwen schoten in de richting van haar haargrens bij de vraag van Eline. ‘Hij is echt je type niet en ook niet het mijne. Het was aardig van hem dat hij me die eerste avond wilde helpen, maar meer ook niet.’

‘Niet je type...’ Eline keek haar over haar wijnglas met halfgeloopen ogen aan. ‘Misschien is hij wel zo’n stille-wateren-diepe-grondenman.’

‘O, vast.’ Marly pikte de laatste bitterbal uit het schaaltje op tafel. Morgen ging ze fietsen naar haar werk, beloofd. ‘Stil in ieder geval.’

‘Dat zijn de beste.’

‘De beste wat?’

‘Vriendjes. Wie weet is hij een verrassing als je hem beter leert kennen en woest aantrekkelijk in de slaapkamer. Zo’n Clark Kent-type.’

Marly viel achterover in haar stoel. ‘Denk alsjeblieft niet dat je me kunt koppelen aan mijn buurman. En een verrassing of woest aantrekkelijk?’ Ze schudde haar hoofd. ‘Een grijze muis. Slechtgekleed ook nog. Geen Súperman.’ Ze had hem al een paar keer in die afschuwelijk zittende spijkerbroek gezien. Hij had er ook een die hem beter paste, maar daar had hij een vreselijk overhemd met ruitjes bij gedragen. Ruitjes! Dan het in een scheiding gekamde haar erbij en die lelijke bril die hij steeds omhoogduwde... Het was niet dat ze iets tegen nerds had, maar ze liep er ook niet warm voor. Ze viel haar leven lang al op mannen die een tikkie zelfverzekerder waren dan goed voor hen was.

‘Dat bedoel ik. Wie weet wat er onder die kleren zit.’ Eline giechelde. ‘Daar moet je hem gewoon uit zien te krijgen.’

‘Hou op. Ik ben weer single, niet wanhopig.’

Twee dagen later liep Marly samen met Vlek de laatste trap naar haar woning op toen ze stemmen hoorde en een voordeur die werd geopend. Ze zag nog net een kleine en hoogzwangere blonde in een kort modieus zomerjurkje en op hakken – bizar hoge hakken zelfs – al tetterend over Floris’ drempel stappen, gevolgd door een man met dezelfde lichaamslengte en haarkleur als Floris, maar dan met een veel vlottere coupe. Hij was gekleed in een kaki short en een lichtblauw t-shirt dat strak om zijn goedgebouwde borstkas spande. Ook zijn kont mocht er wezen, zag ze nog net voor de deur achter het stel sloot.

Ze overbrugde de laatste meters naar haar eigen voordeur. De zomerhitte die al in het trappenhuis had gehangen veranderde in een sauna zodra ze haar hal betrad. Het was ongekend heet. Die hitte viel als een vieze benauwde deken over haar heen en zorgde ervoor dat het zweet ineens met straaltjes over haar rug liep. Ze tilde haar lange donkerrode haar uit haar nek en struikelde bijna over haar hond in haar haast om de balkondeur open te gooien. De koelere lucht was een verademing en ze zuchtte dan ook opgelucht op de drempel toen er een zwakke bries langs haar wangen en benen ging.

Nadat ze een bak water voor Vlek op het balkon – dat in de middag godzijdank in de schaduw was gehuld – had gezet en haar haren in een knot boven op haar hoofd had gedraaid, schonk ze een groot glas zelfgemaakte ijsthee uit de koelkast in. Daarna liet ze zich op haar balkon in een luie stoel zakken en drukte het koude glas tegen haar voorhoofd. Met een zoveelste zucht sinds ze was thuisgekomen zakte ze verder onderuit, schopte haar sneakers uit en legde haar voeten op het veilingkratje dat dienstdeed als bijzettafel. Een paar jaar geleden had ze een vriendje gehad dat helemaal zen werd van het masseren van haar voeten na een lange werkdag. Ze verlangde niet terug naar die relatie, getuige de huivering die over haar rug liep, maar die voetmassages waren fantastisch geweest na een hele dag in de winkel. Er werd nog weleens onderschat hoeveel stappen je zette op een betrekkelijk klein vloeroppervlak.

Ze deed net haar ogen dicht toen bij haar buurman eveneens de balkondeur openging. Aan het getik op het beton te horen betrad de vrouw die ze net had gezien op haar hakken Floris' balkon. Er klonk een zucht en gekraak van een stoel, gevolgd door een verzalgde kreun. Marly was te lui om haar ogen te openen, maar haar gehoor stond wel degelijk aan.

Floris mompelde iets wat leek op 'koffie of thee?' De vrouw vroeg om water en slaakte nog een kreun. Zo te horen deed ze

daarna haar schoenen uit. *Logisch*. Er klonk weer een kreun, gevolgd door een zachte lach van een man die ‘zo lekker?’ vroeg.

Marly kneep haar ogen nu helemaal stijf dicht. Zo te horen kreeg de vrouw hiernaast de voetmassage die zij graag wilde na een dag werken.

Bofkont.

‘Noor, hoe sexy ik die hoge hakken ook vind, je mag ze echt inwisselen voor iets lagers dat niet zo’n hel voor je voeten is.’

‘Echt niet,’ zei de vrouw, die dus luisterde naar de naam Noor. ‘Weet je wel hoe spuuglelijk dat staat onder een jurkje? Je vond die pumps die ik vorig jaar bij die receptie van je neef aanhad al libido verlagend. En het is niet de hoogte waar ik last van heb, maar ze zitten te strak omdat ik vocht vasthoud. Nu met die warmte al helemaal.’

Marly knipperde en staarde met een frons van haar blote voeten onder haar rokje naar haar uitgetrapte sneakers op het beton. *Pardon? Spuuglelijk en libido verlagend?* Hakken waren leuk, maar voor een avondje uit of zo. Of als ze dansles gaf. Niet als ze er de hele dag op rond moest rennen van de kledingrekken en de pashokjes naar de kassa en weer terug met armen vol jurken, rokjes en blouses.

‘Ik kan mijn voeten niet eens meer aanraken,’ werd er een bal-kon verder gejammerd. ‘Ik kan ze amper zién. Moet je kijken hoe dik mijn buik is. Echt, ik zweer je, Mats, ik ben een gestrande walvis – er is geen beweging in me te krijgen. Ik ben wanstaltig.’

‘Schatje, je bent prachtig,’ zei de man die Mats werd genoemd. Hoewel hij rustig klonk, hoorde Marly eveneens een hint van ongeduld in zijn stem. Misschien rolde hij zelfs wel met zijn ogen. Hij klonk alsof hij regelmatig met dit soort opmerkingen te dealen had. Het was misschien niet netjes om voor luistervink te spelen, maar dit was gratis entertainment. Dat verdiende ze wel na zo’n dag als vandaag. ‘Dat ben en blijf je, of je nu wel of niet zwanger bent. Je draagt verdorie mijn kind. Hoe kan ik je nou niet prachtig vin...’